

Народився 2 лютого 1958 р. у м. Борислав на Львівщині.

У 1980 р. закінчив факультет газонафтопроводів ІФІНГ.

Протягом 1980–1993 рр. працював машиністом технологічних компресорів, технологом, старшим технологом, заступником начальника управління — головним інженером Бібрського ЛВУМГ УМГ «Львівтрансгаз». Упродовж 1993–2008 рр. Ю. В. Банахевич очолював виробничий відділ з експлуатації МГ і ГРС філії УМГ «Львівтрансгаз». Із 2008 р. — начальник управління експлуатації МГ та ГРС, начальник відділу експлуатації МГ і ГРС ДК «Укртрансгаз».

У 2004 р. він захистив кандидатську, а в 2011 р. — докторську дисертацію.

У колі наукових інтересів Юрія Володимировича — стан металу тіла труби, дефекти трубних сталей, розрахунок на цілісність і міцність металевих конструкцій за реальних умов експлуатації, антикорозійне покриття магістральних газопроводів та споруд на них. Серед головних напрямів його наукових досліджень — розвиток розрахунково-експериментального методу визначення залишкових напружень зварних швів, визначення теоретичних коефіцієнтів концентрації напружень трубопроводів біля поверхневих дефектів тіла труби, вплив залишкових технологічних напружень на коефіцієнт запасу міцності трубопроводу з дефектами. Є автором 138 праць, серед яких три монографії, 22 патенти на винаходи (зокрема, один міжнародний).

Ю. В. Банахевич брав участь у газифікації північно-західних областей України, розбудові та введенні в експлуатацію ПСГ у Західній Україні, а також КС-2 Бібрка, газопроводу Івацєвичі–Долина III нитка і споруд на ньому, монтажі, випробуванні та відкритті найбільшого в Європі пункту заміру і редукування газу Ходовичі, виконанні повної переізоляції ділянки газопроводу

Банахевич Юрій Володимирович

Доктор технічних наук,
академік УНГА,
фахівець у сфері
транспортування газу

Івацєвичі–Долина III нитка без зупинки транспортування газу, впровадженні автоматичної одорозаційної установки нового типу на ГРС України. Під керівництвом фахівців Інституту електрозварювання ім. Є. О. Патона НАН України він брав участь в освоєнні нових технологій ремонтів магістральних газопроводів із дефектами без зупинки транспортування газу, проведенні врізок газопроводів-відгалужень у магістральні газопроводи беззвоним методом. Є одним із розробників планів з модернізації газотранспортної системи України, впровадження системи забезпечення цілісності газопроводів.

Юрій Володимирович — учасник міжнародних наукових конференцій у Польщі, Мальті, Кіпрі, Єгипті, Сінгапурі, Канаді, Росії, Україні. Дійсний член Української асоціації корозіоністів, Міжнародної інженерної академії.

Нагороджений грамотами та відзнаками ДК «Укртрансгаз», УМГ «Львівтрансгаз». Лауреат Державної премії України в галузі науки і техніки (2012).

Народився 21 травня 1916 р. у м. Київ.

У 1935 р. закінчив Київський хімічний технікум і почав працювати на маслозаводі в м. Павлодар (Дніпропетровська область).

У 1936 р. Борис Барабаш став студентом Дніпропетровського хіміко-технологічного інституту. Одразу після завершення навчання у 1941 р. був призваний до діючої армії. Пройшовши шлях від Дніпропетровська до Берліна, майор Б. В. Барабаш був удостоєний орденів Вітчизняної Війни I та II ст., Богдана Хмельницького III ст., медалі «За відвагу».

З 1945 р. він обіймав посаду головного інженера на заводі зріджених палив у м. Бюлен (Німеччина). В 1949 р. повернувся до Києва. Спочатку працював на газокompресорній станції Управління експлуатації газопроводу Дашава–Київ, а в 1953 р. очолив проектний інститут «Укрдіпрогаз» (пізніше — Діпрогаз, нині — ВНДПтрансгаз).

Під керівництвом Бориса Володимировича фахівці цієї установи виконали проекти облаштування низки газових родовищ Прикарпаття, унікального Шебелинського та інших газових і газоконденсатних родовищ України, магістральних газопроводів, газопереробних заводів і практично всіх підземних газосховищ колишнього СРСР. Керівник установи сформував висококваліфікований колектив інституту, який заслужено став головною установою в країні з проектування магістральних газопроводів та облаштування газових родовищ. Борис Володимирович користувався незаперечним авторитетом у Міністерстві газової промисловості і серед фахівців галузі.

Під його керівництвом та за безпосередньою участю було запроєктовано десятки тисяч кілометрів магістральних газопроводів і відгалужень від них. Це, зокрема, такі магістралі, як Середня Азія–Центр, Уренгой–Сургут–Челябінськ, Шебелинка–Дніпропетровськ–Кривий Ріг, Шебелинка–Полтава–Київ,

Барабаш Борис Володимирович

Інженер, фахівець
газової промисловості,
управлінець

Шебелинка–Диканька–Київ, Дашава–Мінськ–Вільнюс–Рига, Єфремівка–Диканька–Київ, Долина–Ужгород, СРСР–Болгарія, «Союз» та ін., що відкрило широкі можливості для газифікації країни й експорту газу через територію України. Він також брав участь у проектуванні та спорудженні закордонних об'єктів, зокрема Транс'іранського магістрального газопроводу, газопроводів Альгар–Хассі Рюмель (Алжир), Болгарія–Македонія.

Протягом 1973–1980 рр. Б. В. Барабаш працював у Болгарії: був керівником групи радянських спеціалістів, які будували газопровід СРСР–Болгарія. Після повернення із закордонного відрядження працював у науковій частині інституту, очолюючи відділ, що координував впровадження наукових досягнень у проектні рішення.

За високі досягнення нагороджений орденом Трудового Червоного Прапора, орденом Народної Республіки Болгарії II ст., медаллю «За трудову відзнаку», знаком «Відмінник Мінгазпрому».

Помер 21 червня 1991 р.